

Til alle i klassen min:

Nå har jeg vært på en ekspedisjon til Mount Everest. Det var en helt syk opplevelse men noe jeg aldri kommer til å gjøre igjen. Vi brukte omtrent en uke. Det var jeg mamma og pappa som reiste. Alle sier at jeg er helt fullstendig gal, men det bryr jeg meg ikke om. Vi måtte kjøpe en masse klatreutstyr, dyre og varme klær og alt mulig. Jeg måtte bære en kjempe stor sekk. Den var veldig tung men det gikk ganske bra. Vi ble ganske slitene etter 1000 meter og overnattet en natt i telt. Det var iskaldt om natten, men heldig vis hadde jeg en god og varm sovepose og ullgenser. Jeg skjønner egentlig hvorfor jeg er med, det er helt jævlig men jeg har så veldig gjerne lyst til og bli den første 16 åringer på Mount Everest.

Når vi våknet neste morgen begynte vi og gå igjen. Mamma begynte å bli litt høyde syk. Jeg ble livredd for mamma, jeg var livredd for at det skulle skje noe med henne, at hun plutselig skulle miste balansen og falle, eller bare besvime. Men det gikk bra vi har med oss en mann som har godt der en del ganger før, som passet på mamma. Vi måtte bare ta en pause et par timer før vi begynte å gå igjen. Nå var vi på 2700 m.o.h. tenk på det jeg har aldri vært så høyt over havet før. Men det begynte å bli mørkt igjen så vi måtte slå opp teltet å legge oss igjen. Slik fortsatte det dag etter dag. Nå var vi på 7543 m.o.h. jeg trodde aldri jeg skulle noen gang komme så langt.

Det var ganske sterk vind og tynn luft her oppe. Så vi måtte søke ly. Vi gikk til en stor stein som stakk ut og gjemte oss, der blåste det ikke så masse, men det var kaldt uansett. Vi måtte gjemme oss der i omtrent 20 minutter til vinden hadde roet seg ned.

Men da vi hadde godt i omtrent en time. Da begynte snøstormen på rett. Vi måtte legge oss ned i snøen får ikke å blåse vekk, bokstavelig talt. Så kraftig vind var det. Jeg klamret meg fast til mamma. Jeg var iskald og livredd. Jeg trodde alt var over og ut og at jeg skulle dø. Det var en helt forferdelig opplevelse. Jeg hadde ikke følelser i beina eller fingrene mine. Jeg gråt og gråt. Jeg var sikker på vi jeg ikke kom oss noen vei. Vi prøvde å søke ly en plass. Men ingen av oss kunne se i denne snøstormen. Vi hadde sikkert lugget der i en halv time. Jeg tenkte: Hvorfor gjør vi dette her??

Jeg elsker å gå fjellturer men dette var for drøyt. Det var mye mer ille enn det jeg trodde. Plutselig begynte stormen å gi seg. Så glad! Har jeg aldri vært før. Vi spiste litt før vi fortsatte på den ekstreme ekspedisjonen. Dette er det tøffeste jeg, mamma og pappa noen gang hadde gjort. jeg er veldig stolt over meg selv som har greid dette. Men vi er ikke på toppen enda men det var ikke så veldig langt igjen.

Vi kom oss på toppen til slutte etter et slit men gåing i mange timer. Jeg trodde aldri jeg skulle klare dette. Vi måtte ha oksygenmaske på toppen fordi det var så tynn luft. Men nå var vi bare halvveis, vi

må jo ned igjen også. Vi måtte overnatte en natt på toppen vi trengte å slappe av litt alle sammen. Vi begynte å gå ned igjen men det samme vi sto opp. Det var litt vind nå også men langt ifra like kraftig. Det skjedde ikke noe spennende eller noe skummelt på vei ned helt til snøraset kom. Jeg trodde det var verdens undergang idet snøraset stormet mot meg i en fart jeg aldri hadde sett før.